

Βαρόμετρο — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ένας νέος ζωγράφος που θα ανέβει κάθεται στο ύψος της τέχνης του, ο Άλ εκ ος Βλ. Λεβίδης μας παρουσίασε τα επιτεύγματά του της τελευταίας πενταετίας στην αίθουσα εκθέσεων «Όρα».

Προσέρχεται τα χρόνια αυτά στις εκθέσεις ζωγραφικής μ' ένα προκαταρκτικό συναίσθημα πλήξης και κόπωσης, γιατί όλοι αντιγράφουν τους μεγάλους της Εδρώπης, και όλοι τους σχεδόν επαναλαμβάνονται. Και ξάφνου, μέσα σε τόση μονοτονία, ανάβει ένας σπινθήρας λαμπρός, της γνήσιας, ηγγαίας έκφρασης το φανέρωμα.

Ο Λεβίδης διαθέτει μιάν όραση αποπλάγια και δομεί τοπία ελληνικά απροσδόκητα άξενα και βλοσυρά στη φύση τους, που τὰ όπλίξει μ' έσωτερικό δυναμισμό σπάνιο, τὰ δομάζει με τὸ δικό του φῶς και τὰ δροσίζει με μιά θάλασσα αόστηρή, αντιλυρική, για να κάμει τὸς πίνακές του γεγονότα αδτόνομα πνευματικά, ανθρώπινα και ύποβλητικά μαζί. Τὰ τοπία αυτά αναδόθηκαν από τὸν έσωτερικό κόσμο τὸν προικισμένου ζωγράφου που γνωρίζει όχι μονάχα να βλέπει αλλά να έρμηνεύει τὴν φύση σύμφωνα με τὸν έσωτερικό του κανόνα, τὴν φύση στήν εδρωστή γυμνότητά της, μιά όλη βαθιά ζωντανή, πάθους που φανερόνεται και μαζί αποκρύβεται.

Οί προσωπογραφίες που παρουσίασε ο Λεβίδης (ιδίως εκείνη ή άλησμόνητη «Προσωπογραφία νέου Β'») γονιμοποιημένες από τὰ διδάγματα τῆς εδρωπαϊκής προσω-

ογραφίας, είναι μορφές μελαγχολικές, στραμένες έσω, με βλέμμα ρευβαστικό, συμβολικά φανερώματα ψυχῆς, — όπως γίνεται κάθε μορφή ανθρώπου που έχει ζήσει και παλέψει με τὸν μέσα του κόσμο. Τὰ γυμνά που όρθωσε ο νέος ζωγράφος είναι δουλεμένα όχι μόνο με σχεδιαστική ικανότητα αλλά και μ' έλευθερία, μ' αίσθηση ίσορροπίας και άρμονίας. Τὰ σώματα μοιάζουν σαν σβησμένα αίσθησιακά, άπαθη, βρίσκονται στο δρόμο τῆς μνημειώσῆς τους και φατίζουν τὸ περιβάλλον με μιά γυμνότητα άδρή, χαμηλόφωνη, ύποβλητική. Κάποτε ανάβει ένα έκπαγλο φῶς μέσα στο ανθρώπινο σώμα («Πηγῆ»), τὸ έκπληκτικό σε άβρότητα γυμνό), φῶς που έρχεται κάτω από τὰ χρώματα, πίσω από τὸ σχῆμα, για να μάς δείξει πῶς πριν ύπάρξει τὸ κορμί υπῆρχε κεί ένα φῶς.

Τέλος, τὰ άνοδοχεία του και οί νεκρές του φύσεις δίδουν ένα σπουδαίο μάθημα ελληνικό, όπου ή φύση είναι όποτύπωση φύσης, σχῆμα και χρώμα με κερδισμένη άυτόνομία, όπου κόσμηση και όσδια συνενώνονται σε τόνους χαμηλούς και πυκνούς, για να έξαρθουν τὰ ταπεινά («Άγραφον», «Δυὸ ρέγγες και ένα μαχαίρι») και να δοξαστούν («Δάφνες και ρόδι»). Άλησμόνητο παραμένει, εγγάραχο στή μνήμη τὸ μεταφυσικό εκείνο «Έσωτερικό» όπου τὸ παράστημα ενός ανθρώπου στο ήμίφωτο δωμάτιο έχει τὴν ύποβολή μάς όπτασίας που νικά τὴν πραγματικότητα. Εδγε στὸν Άλέκο Βλ. Λεβίδη.

Κώστας Ε. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΥΧΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ 1986
ΣΤΕΛΙΟΣ ΛΥΔΑΚΗΣ

Ο Αλέκος Λεβίδης στην «Όρα»

Ο Αλέκος Λεβίδης φαίνεται να έχει καταλάβει κάτι, που αγνοούν οι περισσότεροι ζωγράφοι σήμερα. Ότι δηλαδή το σχέδιο είναι πρωταρχικής σημασίας για τη ζωγραφική - οποιουδήποτε τεχνοτροπικού τύπου και ότι χωρίς σχέδιο, όσο σίγουρο κι αν είναι το ένστικτο για τὸ χρώμα, τὸ αποτέλεσμα δεν θα είναι

ικανοποιητικό. Ο Λεβίδης σχεδιάζει, μελετά και οι σχεδιαστικές μελέτες του είναι πολύ καλού επιπέδου. Έχει επομένως μια βάση επάνω στην οποία μπορεί να κτίσει, γι' αυτό και οι μορφές που ως επί το πλείστον απεικονίζει, έχουν ζωγραφική υπόσταση· χαρακτηρίζονται από οργανική δομή. Δεν καταφεύγει στο τυχαίο, το τόσο αμφίβολο, δεν ξανοίγεται σε εφφέ, στα οποία καταφεύγουν, όσοι προσαράζουν στο σκόπελο τῆς ανικανότητάς τους. Στο έργο του Λεβίδη υπάρχει σιγουριά, γιατί υπάρχει υποδομή.

Στ.Λ.

ΤΙΤΛΟΣ

ΥΛΙΚΟ - ΧΑΡΑ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΑΓΟΡΑ

ΚΑΤΟΧΟΣ

ΦΩΤΟΓΡ.

ΔΙΑΦΟΡΑ